

Vi har bl.a. haft drøftelserne om flygtningefamilierne, hvor vi selvfølgelig skal sikre, at det ikke er sådan, at familien ikke har mulighed for som alternativ at bosætte sig samlet i hjemlandet. Der er hensynet til familiens enhed.

Ole Stavad (S):

Jeg går ud fra, at ministeren og jeg er enige om, at vi har to rimeligt adskilte problemstillinger. Den ene er spørgsmålet om folk, der er indvandret, og den anden er spørgsmålet om flygtninge, at familiesammenføring på flygtningestatus er en anden problemstilling end den, vi taler om her, i hvert fald som jeg har forstået tingene.

Når vi derfor snakker om tilknytningskrav, og vi snakker om familiens enhed, så kan vi sige, at hvis ens primære familie med ægtefælle, med børn – og også længere ude – bor og har arbejdstilladelse i Danmark, og man så ikke får en sådan opholdstilladelse, så vil vi skille hele familien i forhold til § 9, der taler om familiens enhed.

Så er det bare, at jeg simpelt hen ikke forstår de principielle svar, som ministeren har givet. Det kan godt være, at det er mig, det er galt med, det skal jeg ikke kunne afvise, men jeg synes bare ikke, at ministeren på nogen måde har klargjort, hvad det er for nogle holdninger, ministeren har, og dermed vel også, hvad det er for en administration, der eksistererovre i Udlændingestyrelsen. Det er jo det, der bekymrer os mere og mere. Tilsyneladende er det meget afhængigt af, hvad det er for en sagsbehandler. Der er tilsyneladende ikke meget linje i det, der foregår, og når man beslutter en ny linje, er det ikke noget, vi andre får noget at vide om.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Om det sidste kan jeg sige, at det simpelt hen ikke er rigtigt. Institut for Menneskerettigheder deler ikke helt regeringens holdninger på det her område, det indrømmer jeg gerne, men der var dog en ting, de slog fast, og det var, at man ikke kan konstatere en tilfældighed i afgørelserne. Der er faktisk en rimelig retssikkerhed og forudsigelighed i de afgørelser, der er. Det synes jeg bare vi skal slå fast, når nu hr. Ole Stavad svinger sig op.

Kl. 16.15

Hr. Ole Stavad bad mig om at komme med et eksempel. Og ja, flygtninge og indvandrere er i mange sammenhænge forskellige ting, men når vi taler om familiesammenføring, så er der altså også flygtninge, som har familiesammenførings-sager, og der er der flygtninge, som ikke har mu-

lighed for som alternativ at bosætte sig i deres hjemland. Det var et eksempel, som jeg svarede på.

Så bare meget kort for at tage nogle eksempler: Det er altså ikke sådan, at man kan komme til Danmark sådan drypvis, få opholdstilladelse, og når der så kommer endnu en til Danmark, er vedkommende løserevet fra tilknytningskravet. Der kræver vi stadig væk, at man skal have boet i Danmark i en årrække og/eller have fået en meget fast tilknytning til det danske arbejdsmarked. Det kommer til at få indflydelse på, hvor mange år der bliver vurderet ud fra. Så er det den samlede families tilknytning.

Jeg kan kun sige, at når folketingsmedlemmer er meget optaget af konkrete sager, så kan jeg oplyse om disse sager og også de personlige oplysninger i fortrolighed, for vi har forståelse for disse sager, derfor behandler vi selvfølgelig også disse oplysninger i fortrolighed. Så man har mulighed for at få et sagligt og konkret svar på det, som hele det her handler om.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så går vi tilbage til hovedspørgeren, hr. Ole Sohn. Værsgo.

Ole Sohn (SF):

Der er sådan set ikke nogen, der har tilkendegivet ønske om at få en konkret sagsbehandling. Vi forsøger at komme ind til benet af, hvordan ministerens forvaltning af loven egentlig er. Omkring familiens enhed siger ministeren jo, sådan forstår jeg det, meget direkte, at der kun kan være tale om at holde familien samlet, hvis familien ikke kan bo som flygtninge samlet i oprindelseslandet. Det vil aldrig kunne forekomme for en familie, der får opholdstilladelse som indvandrere.

Jeg forstår bare ikke, hvorfor man så, når den ene person har boet her i 10 år, har fast arbejde og ikke får offentlige ydelser, siger, at børnene ikke kan komme ind, at de ikke skal have opholdstilladelse, at de må blive sammen med moderen i det land, hvor de nu kommer fra.

Jeg forstår bare ikke, hvorfor man siger ja, ja, ja, ja, ja og så til moren nej. Det er mig ubegribeligt, at man kan have en lovgivning, som taler om familiens enhed, og at ministeren så fem gange siger ja til fem af de seks familiemedlemmer, men ikke til den sidste. Så skulle man jo sige nej første gang. Det er simpelt hen ikke til at forstå, specielt ikke når loven siger, at der er en mulighed. Ministeren tilkendegiver nu her, at